



Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 3

Núi Thanh Sơn Văn Đế Đế đuổi ma đầu

Văn Đế Đế hỏi:

- Đây là họ trùng ám khí phải không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Cô nương phải tránh chất độc chứ?

Văn Đế Đế đáp:

- Tiện thiếp không sợ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vậy cô hãy chuẩn bị đi coi ám khí.

Văn Đế Đế kinh hãi hỏi:

- Công tử đã thấy gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cô thử ngó trên không coi.

Văn Đế Đế ngừng đầu nhìn bỗng thấy hai vật sắc vàng dài chừng một thước. Mục lực của cô rất tinh nhuệ, nếu là người thường thì không trông thấy được, vì những vật đó bay rất lẹ lại ở trên cao. Cô kinh hãi la lên:

- Phi thiên kim ngô công!

Thiết Kỳ Sĩ nói ngay:

- Cô đừng la coi chừng chủ nhân của nó nghe tiếng!

Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói:

- Giống trùng độc này thường chỉ dài một tấc là lớn lắm rồi. Không ngờ hai con kia dài đến một thước.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Giống Phi thiên ngô công này rất hiếm. Trên đời ít ai ngó thấy. Như thế đủ biết chủ nhân nó là một tên đại ma đầu lợi hại phi thường! Cô đã mất tinh lại không sợ độc, nhưng cô phải cẩn thận nơi cặp mắt vì thần công không luyện tới chỗ đó được.

Văn Đế Đế gật đầu, cô lại hỏi:

- Chất độc Phi thiên ngô công làm tổn thương đến xương được không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ chắc rằng người luyện ngô công đã lấy chất độc bản thân của nó ra ngoài và nuôi nó bằng một thứ độc được rất quái dị. Cái thâm độc của họ là ở chỗ đó.

Văn Đế Đế hỏi:

- Bây giờ làm thế nào? Tiện thiếp rất sợ rần rết.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi lại:

- Cô giết người không chớp mắt mà còn sợ rần rết ư?

Văn Đế Đế làm mặt giận đáp:

- Thế mà tiện thiếp vẫn sợ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Bản lãnh tại hạ không cao thâm bằng cô. Vậy chúng ta đề phòng rồi xuống núi quách.

Văn Đế Đế lại tức mình hỏi:

- Phải chăng công tử lại trêu chọc tiện thiếp?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nếu tại hạ lỡ tay tất không khỏi biến thành đồng xương trắng. Vậy cô nương chạy trước đi.

Văn Đế Đế kinh hãi la lên:

- Công tử không tránh được thật ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ chỉ có thể tránh được chất độc thông thường, đồng thời chưa luyện Tam muội chân hỏa. Tại hạ ước lượng đối với trùng độc này trừ phi thân hỏa chẳng còn thứ gì hóa giải được. Đành là để tai họa cho du khách

và thường dân.

Văn Đế Đế nói:

- Nếu vậy công tử phải coi chừng, mạo hiểm không được đâu! Tiệp thiếp không cho công tử động thủ.

Thiệt Kỳ Sĩ cố ý nói:

- Cô nương sợ, lại không cho tại hạ động thủ thì làm thế nào? Không xong rồi, tại hạ đành liều mạng để trừ hại.

Văn Đế Đế nóng nảy đáp:

- Tiệp thiếp đã bảo không để cho công tử mạo hiểm.

Thiệt Kỳ Sĩ không khỏi cười thâm, nhưng chàng rất cảm động.

Chàng vẫn giả vờ hỏi:

- Trừ trùng độc là việc nhỏ, diệt ma đầu mới là quan trọng. Vậy làm thế nào?

Văn Đế Đế đáp:

- Công tử chịu lời không mạo hiểm, để tiệp thiếp tự làm lấy.

Thiệt Kỳ Sĩ thở phào một cái hỏi:

- Cô nương không sợ ư?

Văn Đế Đế thở dài đáp:

- Sợ thì có sợ, nhưng mình mạo hiểm còn hay hơn để công tử liều mình.

Thiệt Kỳ Sĩ hỏi:

- Cô nương có biết làm thế nào không?

Văn Đế Đế lắc đầu đáp:

- Công tử nói cho tiệp thiếp hay nên làm thế nào?

Thiệt Kỳ Sĩ nói:

- Giống trùng độc này đã được huấn luyện rất kỹ không còn nghi ngờ gì nữa. Chúng ta mà chú ý là chúng không xuống tấn công, vậy phải làm bộ lơ là.

Văn Đế Đế hỏi:

- Chúng mà xuống phải làm sao?

Thiệt Kỳ Sĩ đáp:

- Cô vận công ra hai bàn tay, hễ thấy chúng tới gần thì đột nhiên đưa tay ra hút chúng vào lòng bàn tay rồi vận chân hỏa để đốt chúng tan xác.

Văn Đế Đế nghe nói run lên la hoảng:

- Trời ơi! Tiện thiếp phải nắm giữ chúng ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không làm thế không được, chúng bị đánh một đòn không chết là trốn chạy mất.

Văn Đế Đế nói:

- Tiện thiếp chỉ hy vọng có hai con này thôi thì hay quá! Nếu còn nhiều tiện thiếp chẳng dám động thủ đến lần thứ ba.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Vật hy hữu chắc không nhiều đâu! Nhưng tại hạ cũng không dám quả quyết là chỉ có hai con...

Chàng chưa dứt lời bỗng la lên:

- Tới rồi đó!

Hai điểm tinh quang trên không bay nhanh như điện chớp sà xuống đầu Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ.

Văn Đế Đế hốt hoảng, cô quên mình lạng người ngăn chặn trước Thiết Kỳ Sĩ. Đột nhiên cô vươn tay ra. Lúc này cô quên hết tất cả.

Nội công Văn Đế Đế thật cao thâm. Vì một tiếng! Hai điểm kim quang bị cô hút chặt vào lòng bàn tay.

Thiết Kỳ Sĩ cố ý ấn vào sau lưng cô hỏi:

- Thế nào?

Văn Đế Đế xoay tay lại coi, thấy trong lòng bàn tay đều dính một vật xám xỉ. Cô thở phào một cái đáp:

- Được rồi!

Dứt lời cô liệng mạnh đi.

Thiết Kỳ Sĩ vừa cười vừa ca ngợi:

- Công phu của cô nương hay tuyệt!

Văn Đế Đế háng dặng đáp:

- Đó là công tử bức bách tiện thiếp phải làm.

Giọng nói đầy vẻ giận dữ.

Thiết Kỳ Sĩ cười mát nói:

- Chúng ta đi thôi! Không chừng chúng còn xuất hiện.

Đột nhiên trên đỉnh núi có tiếng người cười lạt nói:

- Bạn đồng đạo giang hồ ở đâu mà dám đến đây hủy độc vật của lão

gia?

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế khẽ nói:

- Hấn đến rồi, tại hạ tới gặp hấn.

Văn Đế Đế đưa tay ra cản lại đáp:

- Công tử đừng vọng động. Phải đề phòng hấn lại thí độc. Công tử đứng đây để tiện thiệp đi gặp hấn.

Thiết Kỳ Sĩ dặn:

- Cô nương phải thận trọng lắm mới được!

Văn Đế Đế tung mình vọt thẳng lên ngọn núi.

Thiết Kỳ Sĩ thấy cô đi rồi, bỗng chàng sa sầm nét mặt lướt mình nhanh như chớp vọt thẳng tới chỗ lạch nước sâu.

Nguyên chàng đã nghe biết không phải chỉ có một người. Người ở trên đỉnh núi vừa lên tiếng theo chàng đoán không phải là nhân vật chủ chốt. Đại ma đầu chân chính ở dưới lạch nước sâu chỗ chàng nhảy vọt tới.

Lạch nước này sâu đến mấy chục trượng. Thiết Kỳ Sĩ chân vừa chấm đất đã quất lên:

- Bằng hữu! Ông bạn lựa núi Thanh Sơn này là lắm to rồi. Ông bạn chiếm cứ một nơi du khách hằng ngày đến đông và đã hại nhiều người rồi. Ông bạn ra đi thôi!

Trong động sâu trước mặt chàng đột nhiên vọt ra một đạo nhân hung dữ. Hấn bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Tiểu tử! Người là ai mà sao dám đến quấy nhiễu bản chân nhân?

Lão đạo này lối sáu bảy mươi tuổi mặt sần sùi như da cóc. Tướng mạo chẳng những hung dữ mà lại rất khó coi. Chàng cười lại đáp:

- Thiếu gia ở họ Dịch. Tên ác đạo kia! Người hãy tự xưng hiệu ra đi.

Ác đạo cười khàn khạch hai tiếng nói:

- Vô danh tiểu tử! Ta là Thiên ngô chân nhân! Người cũng chọn làm địa phương rồi, đến đây là tìm chỗ chết!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Phải chăng bốn năm trước người đã qua Phụng Hoàng đài?

Ác đạo nghe nói dường như sững sốt một chút, nhưng hấn trở lại bình tĩnh, sáng giọng hỏi lại:

- Tiểu tử người hỏi cái đó làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Lão hãy trả lời ta rồi ta sẽ cho hay.

Ác đạo tức giận hỏi:

- Phải chăng người muốn nghe ngóng những chuyện bí mật của bản chân nhân?

Thiết Kỳ Sĩ biết hẳn đã cảnh giác chàng khẽ quát:

- Lão nói ra đi thì ta tha chết cho một phen.

Ác đạo lớn tiếng quát:

- Người là hạng người nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp:

- Thiếu gia đã cho lão hay rồi!

Giữa lúc ấy trên đỉnh núi phát ra tiếng rú thê thảm. Ác đạo biến sắc, vẻ mặt lại càng khó coi. Hấn hậm hực hỏi:

- Tiểu tử! Kẻ hạ sát đệ tử của bản chân nhân là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đó là Thanh Tiêu Ngọc Nữ. Lão sợ rồi chứ?

Ác đạo quát hỏi:

- Thị đấy ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão đã nhận ra y thì chắc sợ y lắm!

Ác đạo gầm lên:

- Ai thèm nhận biết thị! Khi nào ta lại sợ con A đầu tóc vàng!

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi:

- Lão đừng dấu diếm nữa, ta biết lão đã nhận ra y rồi!

Ác đạo từ từ rút bảo kiếm ra cười khanh khách đáp:

- Giỏi lắm! Không ngờ ta lại lật thuyền trong vũng cạn. Món nợ này ta phải đòi lại.

Bỗng nghe tràng cười trong trẻo hô:

- Sĩ ca! Sĩ ca!

Thanh âm rất cấp bách mà đúng là tiếng Văn Đế Đế. Cô tướng chàng ngộ hại rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng cô hoang mang nghĩ thầm:

- Ta không nên để y nhìn thấy võ công của mình...

Đột nhiên ác đạo vọt lên không, miệng hẳn còn nói một câu:

- Tiểu tử! Bản chân nhân không có thì giờ giết ngươi. Đạo gia phải đi kiếm người đòi nợ đã.

Thiết Kỳ Sĩ dậm chân nói:

- Hồng bát! Mình không thể giết hấn, cũng không đuổi theo được, biết làm sao?

Ý tứ của chàng đã rõ ràng, rượt theo thì sợ Văn Đế Đế ngó thấy khinh công trác tuyệt của chàng, mà ra tay tất đạo sĩ phải chết, cũng không khỏi tiết lộ bản lãnh cho Văn Đế Đế nhìn thấy. Đồng thời lại làm mất đường dây tìm kiếm kẻ thù.

Văn Đế Đế đã ngó thấy bóng ác đạo trốn chạy, cô lớn tiếng quát:

- Tặc tử! Đừng chạy nữa! Sĩ ca nhất định bị ngươi sát hại rồi!

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói trong lòng xúc động, bất giác buông tiếng thở dài.

Văn Đế Đế không biết đi về phương nào rồi. Thiết Kỳ Sĩ lên đỉnh núi chẳng thấy gì lại đi xuống.

Chàng xuống tới chân núi bỗng nghe tiếng người hỏi:

- Ủa! Công tử đây ư?

Thiết Kỳ Sĩ cười thâm nghị bụng:

- Y không đuổi kịp địch nhân đã quay trở lại.

Chàng giả vờ cất giọng run run hỏi:

- Văn Đế Đế cô đi đâu vậy?

Văn Đế Đế lướt qua ngọn cây tung mình hạ xuống, làm mặt giận đáp:

- Công tử còn hỏi tiện thiếp ư? Tiện thiếp nóng ruột muốn chết đây!

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ nghe tiếng rú thê thảm vội chạy lên thì chỉ thấy thi thể của một đạo sĩ trung niên mà không hiểu cô nương đi tới phương nào?

Văn Đế Đế háng dạng hỏi:

- Tiểu muội đã bảo công tử đừng đi đâu, sao còn chạy loạn lên?

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách đáp:

- Cái đó tại hạ đành chịu lỗi rồi!

Văn Đế Đế vẫn tức mình nói:

- Tiện thiếp đang đuổi tên tà ma, nếu không vì công tử tiện thiếp quyết đuổi tới chân trời!

Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói:

- Té ra còn một tên nữa. Nếu vậy tại hạ quả là đáng trách.

Văn Đế Đế lại thấy chàng tự trách mình lại không nhin được cười nói:

- Thôi hãy bỏ đi! Tiểu muội đã nhìn thấy hấn là một đạo nhân, lần sau gặp hấn sẽ trừ khử.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vậy bây giờ chúng ta về nhà thôi.

Văn Đế Đế đáp:

- Từ nay Thanh Sơn bình yên rồi. Chúng ta hãy vào thành Cô Dung báo tin cho họ. Kêu quản gia đem xác đạo nhân kia cho họ biết là điều khẩn yếu. Không thì vẫn chẳng ai dám lên Thang Sơn nữa.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói:

- Điều trọng yếu nhất là khiến cho họ yên tâm.

Trời đã hoàng hôn, hai người về tới thành Cô Dung. Một mình Thiết Kỳ Sĩ thuật lại chuyện vừa xảy ra cho quan phủ biết, rồi hai người về Văn gia trang ngày đêm.

Hai người vừa về tới Văn gia trang thì trời đã sáng tỏ. Văn Đế Đế đã vừa xuyên qua rừng trúc đã thấy một lão già tiến lại nghinh tiếp. Cô hỏi:

- Tổng quản! Gia gia đã dậy chưa?

Lão già cười đáp:

- Tiểu thư về tới đúng lúc quá! Lão nô có việc muốn trình bày.

Văn Đế Đế giương mắt lên hỏi:

- Việc gì?

Lão già đáp:

- Trang chúa ra cửa rồi.

Văn Đế Đế sững sốt hỏi:

- Đi săn phải không?

Lão già lắc đầu đáp:

- Chuyến này trang chúa đi xa.

Văn Đế Đế cả kinh hỏi:

- Lão gia gia có bảo đi đâu không?

Lão già đáp:

- Lão gia bảo đi du lịch, e rằng mất khoảng thời gian khá lâu mới trở về. Lúc lâm hành lão nhân gia không kịp để thư lại cho tiểu thư, chỉ dặn

một câu là nhất thiết mọi việc trong trang đều do tiểu thư quản cố. Khi nào tiểu thư ra ngoài lão nô phải đại diện cho tiểu thư.

Văn Đế Đế trầm giọng hỏi:

- Gia gia đem những ai theo?

Lão già đáp:

- Chỉ có một mình đệ nhị tổng quản.

Văn Đế Đế không hỏi nữa! Cô vầy Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chúng ta đi vào vườn.

Thiết Kỳ Sĩ bụng bảo dạ:

- Tại sao trang chúa viễn du một cách đột ngột? Trong vụ này hẳn có điều ngoắc ngoéo.

Vào vườn hoa rồi, Văn Đế Đế nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Cuộc viễn du của gia phụ chẳng có chi quái dị. Trước đây vẫn thường xảy ra. Có điều chúng ta ngồi không cũng buồn chết. Ăn cơm rồi tiện thiếp muốn mời công tử đi chơi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Cô nương cũng đi ư?

Văn Đế Đế đáp:

- Ít khi tiện thiếp ở nhà mời bữa. Chuyến này vì công tử mới ít ra đi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Cô nương định đi đâu?

Văn Đế Đế đáp:

- Cũng có hai việc phải làm!

Thiết Kỳ Sĩ nói theo:

- Việc thứ nhất là kiếm đạo nhân kia. Còn việc thứ hai là kiếm người tử đấu. Người đó là "Cổ kim đệ nhất kiếm thủ". Còn ngoài ra là đánh chém loạn xà ngầu.

Văn Đế Đế đáp:

- Công tử đoán đúng cả, nhưng cũng có một điểm thì trật.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Điểm nào sai trật?

Văn Đế Đế đáp:

- Tiện thiếp không thân hành đấu với "Cổ kim đệ nhất kiếm thủ".

Mặt trời mới mọc, hai con khoái mã từ trong rừng trúc tại Văn gia trang tung vó vọt ra. Ngồi trên yên ngựa là một cặp thiếu niên nam nữ đi nhanh như gió. Chớp mắt đã mất biến vào trong đám sương mù buổi sớm.

Đó là Văn Đế Đế và Thiết Kỳ Sĩ rời khỏi Văn gia trang mở cuộc viễn du.

Văn Đế Đế vẫn cỡi con ngựa màu hoa đào. Dọc đường rong ruổi tâm tình cô khoan khoái vô cùng. Thỉnh thoảng quay lại la gọi:

- Sĩ ca! Hãy rượt theo tiện thiếp đi.

Phía sau Thiết Kỳ Sĩ cưỡi con ngựa đen cao và lớn cao rất hùng mạnh. Chàng cười khanh khách đáp:

- Ngựa của cô là Thiên lý danh câu, tại hạ bì thế nào được!

Văn Đế Đế cười rất tươi nói:

- Tiện thiếp nhường công tử chạy trước một giờ. Cho ngựa đi lẹ lên!

